La «participació» i la Llei de Col·legis professionals

Editorial

Quan tant es parla "d'obertura" i l'Utrera Molina, en Pio Cabanillas i altres ministres del govern Arias teoritzen sobre "participació", "llibertat d'informació" i "oberturismes", els fets, més tossuts que les buides elucubracions i xerrameques, mostren la veritable faç reaccionària i dictatorial del nou equip governant.

El projecte de llei de Col.legis Professionals, dictaminat per la Comissió de Lleis fonamentals i a punt de ser presentat al Ple de les Corts, rebutja totes les demandes d'independència i funcionament democràtic que vénen plantejant massivament els professionals espanyols des que, a la primavera del 1973, el govern Carrero va enviar l'avantprojecte de llei a les Corts.

La llei aprovada imposa el jurament als principis i lleis fonamentals del "Movimiento" per tal de poder accedir als càrrecs directius dels col.legis professionals, I fins i tot el compromís previ de fer aquest jurament abans de presentar candidatura. És a dir, abans d'haver estat elegit. Es pretén liquidar la independència dels Col.legis, sotmetre'ls, privar-los de la seva autonomia, convertir-los en instruments dòcils de la política franquista. En organismes del poder dictatorial.

Hi va haver un moment -abans de l'atemptat a en Carrero Blanco- que la mateixa ponència de la llei a les Corts, en la qual jugava el paper principal, de manera visible, en Pio Cabanillas, davant de l'allau de pronunciaments dels Col.legis contra el projecte de llei, el va modificar substancialment i va fer públiques declaracions de la seva voluntat liberalitzadora. Però a l'hora de la veritat la marxa enrera imposada pel govern Arias, amb la intervenció de l'Herrero Tejedor que exigia el sotmetiment

(passa a la pàg. 2)

Vegeu a les pàgines 4 i 5

un article de

G.LÓPEZ RAIMUNDO

sobre la visita al VIET-NAM

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS, UNIU-VOS!

treball

òrgan central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 383 Barcelona, 12 de febrer del 1.974 PREU: 5 ptes.

T.O.P., 31 de Gener

Un èxit contra la repressió

El dia 31 de gener es va celebrar el judici, al T.O.P., contra els advocats Albert Fina, Montserrat Avilés i Ascensió Solé i l'obrer metal.lúrgic Francesc Puerto. Acusació de propaganda il.legal en relació amb les circulars informatives del despatx d'aquests advocats. Peticions inicials del fiscal: 10 anys de presó per a Francesc Puerto; 5 anys per a Ascensió Solé; Albert Fina i Montserrat Avilés, 3 anys per a cada un.

Varen acudir al judici més de 500 persones, entre elles un centenar d'advocats. Bona quantitat dels assistents van haver de romandre al carrer. A la sala, plena de gom a gom, hi hauria prop de 300 persones. Els treballadors catalans van demostrar llur adhesió als seus advocats enviant a Madrid delegacions a presenciar el judici. Autocars d'obrers de Girona, Blanes, Mataró, Barcelona i el Baix Llobregat... Hi havia una delegació de l'Assemblea Democràtica de Terrassa i alguns dels 113. També observadors internacionals. Una presència que va aixecar emoció i simpatia fou la de la muller i la germana d'en Camacho.

A més a més dels nombrosos advocats presents, de Catalunya i també de Madrid, molts d'altres que no hi pogueren ésser van enviar missatges d'adhesió als processats o als seus defensors. Entre els presents hi havia els degans dels col.legis d'advocats de Madrid (Pedrol), de Barcelona (Casals) i de Mataró (Querés).

Albert FINA SANGLAS

Així s'arrodonia i culminava la mobilització de solidaritat envers en Fina, Avilés, Solé i Puerto. Mobilització en la qual han jugat un paper motor i força intel.ligent els mateixos processats, que han sabut reclamar la solidaritat, escampar la seva raó i obtenir un suport molt vast de gent de diferents camps socials i polítics.

Aquesta força solidària ha aconseguit un triomf democràtic sobre el franquisme. Quan escrivim aquestes ratlles no coneixem encara la sentència. Però sabem que el desenvolupament del judici va constituir una denúncia pública de les arbitrarietats feixistes i de les torture in-

(passa a la pàg. 2)

Editorial

(ve de la pàgina 1)

dels Col.legis professionals, fou seguida per tots els pressumptes "obertu ristes" i la llei va ser aprovada en el més pur esperit "ultra", només amb un vot en contra. El temor i l'odi contra tots els que no aproven la política dictatorial s'ha expressat amb violència de guerra civil en aquest "debat". Josep Mª Oriol va dir que amb el jurament es tractava de saber "si hom és espanyol o no ho és". Nieto Antúnez va exigir que es juressin uns principis que, va dir, "porten dins de la massa de la sang, amb els quals hem guanyat una guerra..."

En definitiva, hom considerava com a enemics els Col.legis, els professionals espanyols i hom procedia a actuar contra ells tot buscant emmarcar-los en una estreta vigilància, en normes policíaques que els impedeixin d'expressar les seves opinions i sentiments, que els impedeixin prendre part a la solució dels greus problemes plantejats al país. Així entén la "participació" el govern Arias! Si hom nega als professionals tota independència i autonomia, si hom pretén imposar-los fidelitat absoluta a la dictadura, quina "participació" pot oferir a la classe obrera, als camperols, a les masses populars, al conjunt de la població aquest govern, aquest règim?

No cal ser profeta per predir que els professionals no es sotmetran al dictat del govern Arias. Que s'alçaran unànimes contra aquesta llei en defensa dels seus drets legítims, en defensa de les llibertats, de la democràcia. La seva responsabilitat és gran en aquests moments. La decisió i unitat amb què s'enfrontin a la llei feixista esdevindrà una important contribució a la lluita per la llibertat i hi trobaran el suport de tots els espanyols que valoren molt l'esforç que realitzen els Col.legis professionals en la defensa dels interessos nacionals, populars. Així com la classe obrera no ha acceptat els límits salarials fixats pel govern i amb la seva lluita poderosa i generalitzada els està fent saltar a bocins, perquè una cosa són les lleis feixistes i una altra allò que la lluita unida pot aconseguir, els professionals, lluitant units i amb fermesa, imposaran les seves justes aspiracions.

Ne hi ha, no hi pot haver autèntica participació des de la dictadura i el seu govern perquè si el poble participa la dictadura desapareix. Només una alternativa democràtica que acabi amb els governs dels "vencedors", que acabi amb la dictadura i imposi les llibertats polítiques, pot donar la veritable participació, la democràcia, als pobles d'Espanya.

T.O.P. 31 DE GENER

(ve de la pàgina 1)

fligides a en Francesc Puerto. I tenim la reculada del fiscal que va modificar les seves conclusions provisionals i va acabar per demanar: 5 anys per a en Francesc Puerto, 3 mesos d'arrest per a Albert Fina i Montserrat Avilés i 4 mesos per a Ascensió Solé. Es un èxit.

Un èxit que no vol dir el final de la batalla. Cinc anys de presó per a l'obrer Puerto és la meitat de la petició inicial, però és encara una barbaritat. Cal prosseguir amb més força la lluita per aconseguir la llibertat d'en Francesc Puerto, actualment a la presó. Perquè els advocats no compleixin ni un dia d'arrest. Perquè s'anul.lin els altres processos que tenen pendents en Fina i l'Avilés.

S'ha assolit una victòria, en un procés clarament dirigit contra la classe obrera en les persones dels qui la defensen cada dia. Una victòria que ens ensenya el camí unitari de lluita contra la repressió. Per aquest camí podrem aconseguir que no matin en Salvador Puig, que siguin alliberats els treballadors de la Tèrmica, podrem colpejar cada cop més fort la repressió.

No volem acabar sense lamentar que l'encomiable actitud dels degans Pedrol, Casals i Querés en fer sentir el pes de la seva presència a la Sala, solidaris amb els seus companys, empal.lidís un xic en anar-se'n quan va acabar l'informe dels defensors dels tres advocats i anava a començar el de l'obrer Puerto. Un gest massa corporativista. Poc pensat.

Declaració de la C.C.F.P.C. després de la mort d'en Carrero

La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya ha fet una declaració, amb data de gener, sobre la situació política espanyola i les seves perspectives després de la mort d'en Carrero.

El document denuncia el perill de guerra civil que conté la dictadura. Pels enfrontaments interns de les camarilles i perquè la repressió contra les profundes aspiracions populars, que no pot paralitzar la lluita dels pobles hispànics sinó promoure-la amb més energia, comporta el risc de provocar recursos violents per tal d'acabar amb la violència institucional.

"Tanmateix -diu el document de la CCFPC- hi ha una altra via, una via la qual és preconitzada per la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya des de la seva constitució. Es la via del diàleg, de la convergència unitària per la formulació d'una alternativa, que mena a la transició incruenta de la dictadura a la democràcia."

Després de citar els 7 punts de la CCFPC i la perspectiva i el programa de l'Assemblea de Catalunya, explica com els fets mostren que aquest programa i la posició de diàleg arrelen en el nostre poble.

La CCFPC preveu creixents dificultats econòmiques afegides a la inestabilitat política del règim. El nou govern Arias tampoc podrà resoldre res, ni es proposa cap solució política.

Davant d'això la CCFPC crida el poble de Catalunya a aprofundir la via del diàleg, per l'alternativa democràtica, i crida tots els pobles de l'Estat espanyol a crear les condicions d'una convergència general per apartar els feixistes i organitzar la consulta al poble.

Assenyala com a dues reivindicacions de primera importància per una acció immediata: "l'anul.lació de tots els processos política pendente i l'Amnistia per a tots els presos i exiliats polítics."

La Conferència europea de Partits Comunistes

"El fet que els PP.CC. de l'Europa capitalista ens hàgim reunit implica el reconeixement d'una sèrie de problemes comuns a tots nosaltres. Aquests problemes reclamen el nostre esforç per elaborar una orientació comuna i que sigui original, apropiada a les nostres circumstàncies".

Amb aquestes paraules començava el discurs pronunciat per Santiago Carrillo a la Conferència celebrada els 26, 27 i 28 de gener a Brussel.les, a la qual han participat 19 partits (més el d'Holanda com a observador).

Per una Europa socialista

La preocupació, expressada pel secretari general del PC d'Espanya, per definir un socialisme apropiat a les circumstàncies europeus estava al darrera de l'organització mateixa de la Conferència. "Estem convençuts que l'avenç del socialisme en la part d'Europa on vivim exigeix la recerca de vies noves diferents de les que han estat seguides per d'altres països i que corresponguin plenament a les particularitats i tradicions de cada nació, així com als trets comuns d'aquesta zona del continent", va dir també l'italià Berlinguer .

La premsa espanyola ha fet molt de soroll a l'entorn de les diferències d'actitud dels diversos partits de cara a la CEE. L'existència de la CEE, efectivament, no ha permès de definir encara una tàctica comuna a tots els PP.CC. Però ha quedat ben clara la voluntat estratègica de lluitar per una Europa solidària dels treballadors enfront de l'Europa dels monopolis. I ha quedat també clara la negativa a qualsevol adhesió o associació dels règims feixistes a la CEE.

Una situació nova

La Declaració conjunta descriu detalladament i denuncia la crisi que travessa l'Europa capitalista. La incapacitat del sistema per utilitzar el progrés tècnic al servei de l'home i la col.lectivitat i per explotar racionalment els recursos es manifesta en una situació nova marcada pel desordre monetari i la inflació crònica i galopant, que empitjoren les condicions de les masses populars i en primer lloc dels treballadors.

Una atenció particular és posada en els fenomens d'internacionalització de les forces productives. Primerament, en l'expansió de les empreses multinacionals i la concentració i centralització de capital a nivell internacional. També en les massives migracions de treballadors més enllà de les fronteres. En tots dos casos, cal que la classe obrera adopti una línia política conseqüent a nivell internacional.

La Declaració apunta com objectius la satisfacció de les reivindicacions bàsiques dels treballadors, la defensa i extensió de les llibertats, l'eliminació dels règims feixistes, la resistència a les pretensions de l'imperialisme ianqui, la garantia d'una seguretat col.lectiva a Europa i l'establiment de noves relacions, més justes, amb els països subdesenvolupats.

Indica que a l'acció del capital cal oposar l'acció concertada dels treballadors europeus (en primer lloc dels comunistes) i establir àmplies alianses que mobilitzin el màxim de forces antimonopolistes, que portin a una col.laboració estreta entre comunistes, socialistes, cristians avançats i tots els qui aspirin a la democràcia i el progrés.

Una projecció cap al futur

No tenim encara a les nostres mans les impressions directes dels nostres companys del PCE, ni prou espai per dedicar a aquest esdeveniment l'extensió que mereix.

La impressió que es desprèn dels textos publicats, però, permet d'afirmar que es tracta d'una fita important per al moviment comunista; el diari francès de dretes Le Figaro l'ha qualificada de "gairebé històrica".

Potser se'n podien esperar resultats més "brillants" o espectaculars. La unificació de criteris encara no és completa, i això treu contundència a les declaracions. Però com ha observat un periodista de Le Monde, un dels mèrits de la Conferència ha estat la veracitat i la franquesa. En definitiva, es tractava d'iniciar una nova etapa en la col.laboració entre els PP.CC. europeus, i com ha dit el company francès Kanapa, "donem a les conseqüències de la Conferència una importància tan gran com a la pròpia Conferència".

La reunió ha tingut també el mèrit de l'oportunitat, és a dir, de celebrar-se en uns moments en què la crisi general del capitalisme entra en una fase nova més aguda, en què milions de persones s'interroguen sobre el seu futur, en què milions de treballadors es llencen a accions vaguístiques de gran envergadura. La Conferència ens posarà sens dubte en millors condicions per estar a l'alçada de les responsabilitats que ens imposa la situació internacional.

SABADELL: els veïns s'imposen

En el full informatiu del gener de 1974 l'AGRUPACIÓ DE VEINS del POLIGON ESPRONCEDA, de Sabadell, es referia a l'aprovació d'un pressupost de 86 milions de ptes. per part de l'Institut Nacional de la Vivenda (aprovat el 13-XII-73) per a les reparacions de les vivendes i del barri que els veïns venien reclamant.

Aquests milions arrencats a la dictadura són una gran victòria dels habitants d'aquest barri i una prova del que es pot aconseguir lluitant.

L'actitud dels veïns del barri és allíçonadora, no sols per la victòria assolida, sinó també per la manera com aborden el combat a partir d'ara. La Junta Directiva crida a "vigilar que aquests diners siguin utilitzats tal com cal" i convoca una assemblea per nomenar una junta de vigilància. "A aquesta reunió queden convidats tots els qui entenguin de construcció: paletes, ascensoristes, etc., i veïns de qualsevol professió que vulguin prestar llur col.laboració per formar part d'aquesta junta, en solidaritat amb tot el barri".

Les conclusions que podríem treure les treu el mateix full: "Per aconseguir les coses no n'hi ha prou de demanar-les. Cal treballar dur i no adormir'nos ni un instant".

Viet-Nam un any després de la signatura de la Pau de París

per Gregori López Raimundo

Entre el 9 i el 16 de gener he visitat la República Democràtica de Viet-Nam, integrant una delegació del P.C. d'Espanya presidida per Santiago Carrillo i de la qual també formaven part Manuel Azcárate i Mauricio Pérez, membres del Comitè Executiu del P.C.E.

Visitar Viet-Nam és un esdeveniment excepcional per a un revolucionari. Durant llargs anys hem seguit des de lluny, amb admiració i esperança, la lluita heroica d'aquest petit poble contra la monstruosa màquina de guerra nordamericana. Hem conegut amb indignació que els avions ianquis llançaven sobre el Viet-Nam milers de bombes, d'un pes global superior a totes les abocades en la segona guerra mundial, i que un exèrcit expedicionari ianqui de més de mig milió d'homes s'assentava a Viet-Nam del Sud amb el propòsit de doblegar i colonitzar el poble vietnamès, ocupar Laos i Cambotja, encerclar Xina i muntar a Àsia un dispositiu colonial per l'assalt posterior contra la URSS i els altres països socialistes i per tal d'establir el domini dels EE.UU. al món sencer. Però, alhora, vàrem veure amb alegria com aquest valent poble, ajudat per la URSS, Xina i altres països socialistes i recolzat per l'opinió pública mundial, trencava les dents dels invasors i obligava Nixon a signar els acords de París i a retirar els seus exèrcits. La qual cosa constitueix una derrota sense precedents per a l'imperialisme ianqui i un triomf transcendental per als pobles de tot el món.

En aquests anys s'ha afirmat,amb raó, que Viet-Nam constituïa la primera trinxera de la lluita mundial contra l'imperialisme.

D'ací que el viatge al Viet-Nam hagi estat per a mi i per als meus companys de delegació un moment estel.lar de la nostra vida de militants comunistes. I que en trepitjar terra vietnamesa i saludar el company LE DUAN i els altres dirigents del Partit dels Treballadors del Viet-Nam (PTV), que ens esperaven a l'aeriport d'Hanoi, ens sentíssim profundament emocionats.

* * *

Una setmana és poc temps per conèixer a fons la situació del Viet Nam i tot el que el seu poble està fent. A més a més, no ens va permetre d'incloure al programa una visita al Sud, que era una de les nostres ambicions.

Però tot va ésser tan ben organitzat que vàrem veure i vàrem fer moltes més coses que no les que es poden contar en les sis holandeses a les quals m'haig de limitar. Per això aquest serà un relat constret i incomplet, que em proposo ampliar a NOUS HORITZONS, a la primera ocasió.

* * *

Dimecres 9 de gener, dia de la nostra arribada vàrem assistir al sopar de benvinguda que ens va oferir el Comitè Central del PTV, a la qual el company LE DUAN va pronunciar el discurs que ha reproduït MUNDO OBRERO del 30 de gener.

Al sopar vaig tenir oportunitat de conversar amb el President dels Sindicats, HOANG-QUOC-VIET, que em va explicar la seva trobada a Sofia, durant el Congrés Sindical Mundial, amb els delegats de les Comissions Obreres,un d'ells de Catalunya, i va mostrar gran interès per conèixer detalls del judici contra en Camacho i els seus companys i del des envolupament de les lluites obreres a Catalunya en aquest període.

Les conversacions entre les dues delegacions van omplir el dijous. La del PTV era composta per LE DUAN, Primer Secretari del Comitè Central; LE DUC THO, membre del Buró Polític; XUAN THUI, membre del Secretariat del C.C.; NGUIEN VAN KINH, membre del C.C. i TRAM QUANG HUI, membre suplent del C.C.

La informació que ens va fer LE DUAN, de gairebé tres hores, ens va donar una visió global de la situació del Viet-Nam i ens va permetre de constatar que les seves anàlisis dels principals problemes mundials i del moviment comunista internacional coincideixen, essencialment,amb les del nostre Partit.

Alhora vàrem comprovar amb alegria que el PTV valora altament la història, la lluita i la política del PCE i el combat del nostre poble contra el feixisme, com queda reflectit al comunicat publicat a MUNDO OBRERO del 30 de gener i en les atencions que han dispensat a la nostra delegació.

Divendres vàrem visitar, al matí, el Museu de la Revolució i a la tarda vàrem estar a les oficines de la Missió Especial del Govern Revolucionari Provisional de Viet-Nam del Sud a Hanoi, on vam mantenir una llarga i agradable conversa amb el company NGUIEN VAN TIEN, cap de la Delegació, que ens va donar dades interessants sobre les zones alliberades, que abracen quasi dos terços del territori i que inclouen fins a 70 quilòmetres de costa contínua al Sud del Paral·lel 17.

El matí de dissabte el vam passar a la fàbrica de motors Diesel i maquinària agrícola TRAN HUN DAO, amb més de dos mil treballadors, que el 1972 fou evacuada i dispersada per tallers a la selva i que malgrat això va complir el pla de producció de l'any.Els treballadors, que ens van expressar de manera emocionant la seva simpatia, havien col.locat als tallers pancartes de salutació escrites en castellà. Jo vaig anotar el text d'una d'elles que deia:

"Apoyemos resueltamente la lucha del pueblo de España contra la dictadura de Franco, por la democracia y el progreso social."

El Secretari de l'organització del PTV de la fàbrica va tenir càlides frases de suport a la nostra lluita i va recordar amb agraïment que el 8è. Congrés del PCE va afirmar que "la solidaritat amb Viet-Nam és la pedra de toc de l'internacionalisme proletari."

A la tarda vam estar en un dels barris de Hanoi més intensament bombardejats el desembre del 1972, en el qual -malgrat l'evacuació de gran part de la població- varen morir 283 persones. Tot seguit ens vàrem trasladar als afores de la capital per veure un barri en construcció destinat a les famílies que van perdre llurs estatges en els bombardeigs.

De tornada vam visitar les ruïnes de l'Hospital BACH MAI, on ja s'ha construït i funciona un pavelló. Abans d'evacuar-lo parcialment allotjava la Facultat de Medicina i comptava amb més de 300 metges i 800 estudiants. Els ameri-

→

ans el bombardejaren en tres ocasions, fins que l'arrasaren el dia 22 de desembre del 1972. Varen matar un malalt i 27 metges i auxiliars sanitaris.

Diumenge ens vam traslladar per carretera a la badia de HALONG, al Golf de Tonkin, a la qual els vietnamesos donen el títol de "vuitena meravella del món". La badia pot albergar, folgadament, tots els vaixells de guerra del món. Més de tres mil pics de pedra, que per llur configuració recorden el nostre Montserrat, emergeixen de les aigües de la badia i adornen un paisatge d'una bellesa i originalitat excepcionals.

A la tarda vàrem ser hostes de la tripulació d'un vaixell de guerra, en el qual vam fer un creuer de més de dues hores que ens va permetre d'apreciar d'aprop les belleses de la badia.

A la nit sopàrem amb els membres del Comitè Provincial del PTV i tot seguit assistírem a un espectacle artístic. Entre els balls que vam presenciar figurava una "jota espanyola" i per bé que cap de nosaltres no va aconseguir de descobrir de quina zona d'Espanya podria ésser, ens va emocionar per la gràcia amb què la varen interpretar.

Dilluns al matí ens vam dirigir a la zona carbonífera de QUANG NINN, on treballen uns 30.000 minaires, per visitar la mina HATU, a cel obert, que dóna feina a més de 3.000 treballadors i està equipada amb potents i modernes màquines soviètiques i japoneses.

La tarda la vam passar a HAIFONG. El Comitè del PTV ens va donar la benvinguda i ens va informar que més de la meitat de la ciutat fou convertida en runes pels bombardeigs del desembre del 1972. Dels quatre ponts d'accés a la ciutat -destruïts totalment- en van reconstruir un. Hi ha penúria d'aigua, electricitat, locals escolars, hospitals, etc.

A continuació vam assistir a un míting organitzat pels treballadors del port. L'orador vietnamès va retre homenatge a la lluita dels portuaris espanyols i, en acabar, ens va lliurar una banderola - guanyada per ells en l'emulació socialista del 1973- perquè la donéssim als portuaris de Barcelona.

Vam anotar amb satisfacció aquesta dada anecdòtica: Al moll on va tenir lloc el míting hi havia atracats, l'un al costat de l'altre, un vaixell soviètic i un altre de xinès, les tripulacions dels quals ens varen saludar jovialment des de la coberta bellugant la mà.

En un altre moll vam veure un vaixell italià que descarregava mil tones de productes enviats pels moviments italians d'ajut al Viet-Nam. A la nit érem altre cop a Hanoi.

Dilluns els companys vietnamesos ens varen portar el projecte de Comunicat que vam aprovar sense proposar-los cap modificació. Després vam passejar per la ciutat i vam entrar a algunes botigues i mercats. Vam treure la impressió que hi ha abundor de fruites,verdures, llegums, ous i embotits, a preus assequibles. No vam veure parades de venda de carn ni de peix. Cal suposar, però, que hi ha d'haver abundor de peix, perquè tant a HAIFONG com a la badia d'HALONG vàrem veure nombrosos vaixells de pesca. Tot seguit vam visitar un parc on hom ensenya les despulles d'un B 52, dels cinquanta i tants abatuts pels vietnamesos. El nostre guia ens va regalar com a record un tros d'ala, que jo vaig guardar i l'he dut amb el propòsit de regalar-lo a l'organització que guanyi l'emulació de la campanya en curs d'ajut a TREBALL i a la propaganda del P.S.U. de C.

A la tarda vam visitar el jardí botànic d'Hanoi i la casa on va viure HO-XI-MINH,prodigi de senzillesa, austeritat i bon gust, que es conserva tal i com estava en morir l'admirat líder vietnamès. Vam advertir, amb alegria, que entre els llibres -no gaires- que HO-XI-MINH tenia al seu despatx, hi havia els dos primers volums de l'obra "Guerra y Revolución en España, 1936-1939", redactada per una comissió del P.C.E. presidida per Dolores Ibàrruri. A la nit van sopar amb nosaltres els companys LE DUAN, XUAN THUI i altres dirigents del PTV, als quals vam exposar les nostres impressions del viatge. En la conversació vam afirmar la voluntat comuna d'estrènyer la col.laboració entre els nostres Partits i de recolzar-nos mútuament en la lluita contra l'imperialisme, per la llibertat i el Socialisme.

Dimecres, a l'aeriport, fèiem l'abraçada de comiat al company LE DUAN i als altres dirigents del PTV i emprenfem el llarg viatge de retorn.

* * *

Es impossible de reflectir en poques ratlles el munt d'impressions rebudes en aquesta setmana d'estada al Viet-Nam, l'admiració que desperta la fermesa tranquil.la i la intel.ligència del poble vietnamès. Malgrat que la guerra continua al Sud i a Cambotja i no ha desaparegut totalment el perill que reemprenguin els bombardeigs al Nord; malgrat que hi ha nens descalços, que les escoles han de fer tres torns i que la població activa del camp es composa de dones en un 70%; malgrat les enormes tasques de la reconstrucció del país que s'alcen davant d'ells, els vietnamesos somriuen constantment i els nens aplaudeixen i saluden joiosament els hostes estrangers quan els troben pels carrers.

La unitat entre el poble, la identificació entre el PTV i la massa de la població, la companyonia entre governants i governats és un tret sobressortint de la vida vietnamesa. Després de gairebé trenta anys de guerra per la independència i de quasi vint de combat contra la intervenció ianqui, la resolució del poble vietnamès de continuar la lluita fins a la victòria és total.

Els dirigents del PTV consideren que els pobles d'Indoxina, ajudats pels països socialistes i amb el suport de l'opinió mundial, podien i poden continuar el combat fins a acabar amb la intervenció americana i amb el règim vassall de Van Thieu. Aprecien com un gran triomf els acords de pau de París, en els quals els imperialistes accepten "la independència, la sobirania i la integritat territorial del Viet-Nam i es comprometen a respectar el dret d'autodeterminació del poble sudvietnamès sobre la base del reconeixement de l'existència de dues administracions, dos exèrcits, dues zones de control i tres forces polítiques". (LE DUAN). Però, al mateix temps, denuncien amb tota energia la duplicitat del govern dels EE.UU., el qual ajuda i estimula els fantotxes de Saigon a boicotejar els acords de París i que tracta per tots els mitjans de mantenir la seva dominació al Sud a través de la consolidació del poder dictatorial de Van Thieu.

Després d'ésser signada la pau de París, els EE.UU. han proporcionat a Van

(passa a la pàg. 6)

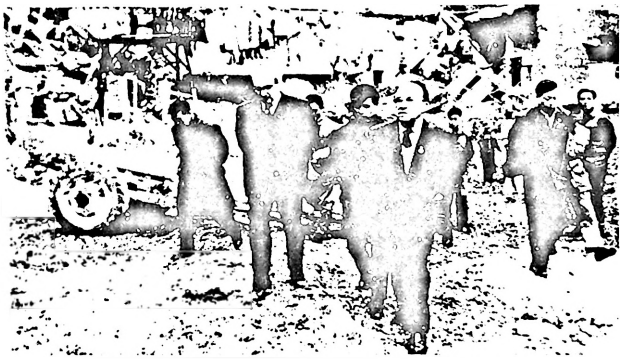

Entre les runes de l'hospital Bach Mai

Viet-Nam...

(ve de la pàg. 5)

Thieu 500 avions de combat i altres armaments. L'ajut USA "al sud-est asiàtic" superarà enguany els 4.000 milions de dòlars. És a dir, una xifra que quasi dobla el Producte Nacional Brut de Viet-Nam del Sud. L'Exèrcit saigonès ha atacat i continua a atacar les zones lliures de Viet-Nam del Sud. Es calcula que passen de cent mil els vietnamesos morts al Sud després de la signatura de pau i que Van Thieu reté a la presó entre 150 i 200 mil presoners polítics.

Això no detura, però, el procés de desintegració del règim de Saigon. El 1973 la piastra ha estat desvalorada nou cops, la fam s'ensenyoreix de les zones de LI-SON, NAM-BO oriental, el TRI-THIEN i d'altres i a Saigon l'atur i la corrupció assoleixen nivells sense precedents després de la marxa de les tropes ianquis.

L'avanç de la reconstrucció a la República Democràtica del Viet-Nam, els triomfs de les forces populars a Laos i Cambotja i el reconeixement del Govern Revolucionari Provisional de Viet-Nam del Sud a la Conferència d'Alger de països no alineats, contribueixen també a afeblir el règim de Saigon i a apropar la victòria del poble vietnamès.

Però cada dia que els americans i el govern de Saigon retarden la pau comporta pèrdues de vides, destruccions i patiments incalculables per al poble vietnamès, per la qual cosa reclamar el compliment dels acords de París i promoure la solidaritat amb la seva lluita heroica continua essent el primer deure internacionalista dels revolucionaris,dels partidaris de la pau, la democràcia i el Socialisme a tot el món.

La victòria del poble vietnamès, de tots els pobles d'Indoxina, és segura. Però tots podem fer alguna cosa per tal d'accelerar-la.

Com va dir el company LE DUAN en el seu discurs de salutació a la nostra delegació:

"Cap pèrfid intent, cap força reaccionària podrà deturar el poble vietnamès, decidit a complir plenament les seves nobles tasques:impulsar la construcció socialista al Nord, conquerir la independència i la democràcia al Sud,avançar cap a la reunificació pacífica de la Patria, donar així una nova contribució a l'increment de les forces de la pau, independència, democràcia i Socialisme al món".

A tot Espanya

Vigorosa ofensiva obrera

GENER ha estat un gran mes de lluita obrera de masses a tot Espanya. La classe obrera ha estat efectivament, com s'assenyalava en un editorial de TREBAIL, la que ha donat altre cop l'exemple de com s'ha de fer front (i de COM és possible fer-ho) als intents del continuisme franquista del nou equip governamental d'Arias Navarro. La classe obrera ha demostrat, demostra (llàstima que hi hagi encara alguns cecs i sords a aquests arguments DE LES MASSES!) QUI és a l'ofensiva: les classes dominants amb llur desgastat equip polític feixista, o LES MASSES, la classe obrera en primer lloc.

Davant de les contradiccions dels homes del govern; davant dels seus necessàriament tímids intents demagògics; davant dels seus simultanis intents d'aparèixer com a polítics-policies de mà dura, "d'ordre", i els seus "oberturismes" de discurs oficial amb mesures confoses i vacil.lants; davant, en definitiva, de l'ÚNICA POLÍTICA (?) FEIXISTA avui possible, la classe obrera ha demostrat que no hi ha obertura real des del franquisme. Però, alhora, que no hi ha tampoc capacitat real per impedir la lluita de masses quan s'actua amb audàcia i iniciativa, amb comprensió de quina és l'autèntica situació política, l'autèntica correlació de forces existent. Ha demostrat també que les forces que es pretenguin d'avantguarda seran escombrades per les masses si no saben estar a l'altura de la situació.

La classe obrera dóna també una batalla molt important en un dels terrenys fonamentals per a "l'estratègia" d'Arias, per a la "política" del seu superministre Barrera de Irimo: el terreny de la caòtica situació econòmica, de les seves especulacions sobre una "crisi" que ja abans de produir-se intenten que la pagui la classe obrera, tot el poble.

Ja s'està comprovant de fet, com s'assenyalava i argumentava àmpliament al darrer editorial de TREBAIL, que la classe obrera, AMB LA LLUITA, pot àdhuc impedir l'avanç de la "crisi", de la RECESSIÓ. Els càlculs "tècnics" d'en Barrera consistien en carregar damunt de les espatlles dels treballadors, de tot el poble, el pes d'unes mesures anti-inflacionistes orientades exclusivament a mantenir els superbeneficis dels grans capitalistes. Això es basava essencialment en la congelació de salaris. Al número anterior i en aquest donem algunes dades de com la classe obrera està trencant aquesta congelació. La trenca allà on lluita, la trenca (i en alguns casos àmpliament) fins i tot a empreses tan properes a l'aparell governamental com la SEAT, TELEFÓNICA, BAZÀN, AUTOBUSOS MUNICIPALS...

En realitat el govern franquista (feixista) demostra MENYS CAPACITAT per fer front a les exigències obreres que els governs d'Anglaterra, Itàlia, Alemanya, països on, malgrat les poderoses organitzacions sindicals obreres legals, els governs de democràcia burgesa es resisteixen molt més a cedir davant de les exigències obreres de trencar els límits salarials de les mesures anti-inflacionistes.

Han estat freqüents els lock-outs, les sancions col.lectives, els desallotjaments, acomiadaments, detencions, que demostren fins on arriba "l'oberturisme". Però davant de tot això la batalla obrera de masses no s'ha fet enrera. El "govern fort" ha fracassat en no aconseguir d'impedir la lluita i haver d'acceptar concessions econòmiques que desbaraten els seus "càlculs".

Una breu repassada a les lluites que hi ha hagut només al mes de gener ens servirà per a reafirmar el que acabem de dir. Lluites obreres fonamentals a:

MADRID, on la classe obrera es reincorpora a un lloc d'avantguarda del proletariat espanyol, amb la llarga i combativa vaga d'STANDARD, amb les d'AUTOBUSOS, AMPER RADIO, ISODEL SPRECHER, TICSA, MATADERO. Àdhuc els BOMBERS ha desafiat obertament el govern.

VALÈNCIA amb les accions vaguístiques i les manifestacions de carrer de treballadors i dones dels vaguistes a ASTILLEROS ESPAÑOLES i UNIÓN NAVAL DE LEVANTE.

LEÓN, amb les accions novament a les MINES.

SANTANDER, un altre centre important incorporat els darrers mesos a l'acció obrera de masses, ara amb la marxa lenta dels AUTOBUSOS.

ASTÚRIES, on han continuat les accions a les MINES d'HUNOSA i hi han hagut impor-

→

tants combats obrers a DURO FELGUERA.

NAVARRA, on continua un important ritme de lluites amb, entre altres, AUTHI, LAMINACIONES DE LESACA, POTASAS DE NAVARRA, PAPELERA, IBERICA DEL FRIO...

GALICIA, on novament la BAZAN ha estat en lluita, juntament amb ASTANO, PYSBE, MANUEL ALVAREZ...

ALCOI, amb la magnífica vaga victoriosa de 217 empreses del tèxtil en una acció de gran significació que comentàvem al darrer número.

EUSKADI, on, sobretot a Guipúscoa i Biscaia, l'acció resulta quasi ininterrompuda a DESENES d'empreses, entre les quals hem vist altre cop en lluita BABCOCK-WILCOX, CAF, SEIDA, PAPELERA...

SEVILLA, amb HYTASA i els convenis provincials de la construcció i el metall.

CÀDIS, amb els ASTILLEROS ESPAÑOLES i la BAZAN al cap.

VALLADOLID, on altre cop han estat en acció els obrers de FASA-RENAULT.

La BANCA de Pamplona, València, Barcelona...

Això tot i que no citem més que algunes de les empreses principals en lluita.

A CATALUNYA les accions s'han estès per totes les zones industrials. I encara que la mobilització obrera no ha estat a tot arreu igual, només les informacions recollides al butlletí de CC.OO. "LUCHAS OBRERAS" permet de fer un primer balanç d'aquest mes de gener (necessàriament PER SOTA de la realitat) que assenyala a la "província" de Barcelona accions a 123 empreses, amb participació 45.000 treballadors, que han representat 225.000 hores de vaga. Ocupa el primer lloc Barcelona amb 55 empreses, 20.000 treballadors i 117.000 hores de vaga. Per aquest darrer concepte destaquen la zona de Manresa amb 43.000 hores, Sabadell amb 37.000 i el Baix Llobregat amb 21.700.

Han estat lluites destacades a Catalunya les del TÈXTIL a partir del 7 de gener, les de la CONSTRUCCIÓ (pels endarreriments pendents del conveni), les d'empreses com INTER, MOTOPLAT, PEGASO, J. COS, FAESSA, PETRONIUS, ANTONIO PUIG a Barcelona; CASANOVAS de Sabadell, ARMCO del Vallès Oriental, PIRELLI, BERTRÀN Y SERRA i LEMMERZ de Manresa, les MINES de Sallent-Balsareny i les de Cardona, FECSA de Badalona, PIRELLI, MATACAS, TUPERIN, LA SEDA, VULCA el Baix Llobregat, CASSOL i la CONSTRUCCIÓ a Mataró.

Lluites moltes de les quals no han acabat encara, lluites en les que les victòries aconseguides no han satisfet totes les legítimes reivindicacions obreres, lluites que en alguns casos no han fet més que començar i apuntar els nombrosos problemes pendents. Lluites que assenyalen una important perspectiva de mobilització obrera al TÈXTIL (amb el conveni de la llana amb les negociacions trencades, el del ram de l'aigua en marxa, el del cotó pendent) a ASSEGURANCES, i a nombroses empreses.

Aquest ràpid balanç del mes de gener és un important punt de referència per reafirmar les grans possibilitats de lluita AVUI i per recollir fonamentals experiències de lluita, de mobilització de masses.

Noves victòries obreres

La classe obrera en lluita continua arrencant victòries sobre la patronal i el govern, trencant el sostre salarial que pretenen imposar-li. Al número anterior de TREBALL donàvem una relació d'algunes de les victòries assolides des que es va dictar la "congelació". Ací n'assenyalem algunes més:

BAZAN (Ferrol, Cadis, Cartagena...)	-	50.000 ptes. d'augment a l'any.
TUPERIN (Baix Llobregat)	-	més de 40.000 ptes. l'any.
FABRA Y COATS (Barcelona)	-	del 20% al 30% d'augment.
SAFA (Blanes)	-	3.000 ptes. d'augment al mes.
FASA-RENAULT	-	2.500 ptes. d'augment al mes.
VIETA (Barcelona)	-	40.000 ptes. d'augment a l'any.
DERBI (Vallès Oriental)	-	600 ptes. d'augment setmanals.
STANDARD (Madrid)	-	20% d'augment.
SAITES (Sabadell)	-	650 ptes. d'augment setmanals
NUDOSA (Sabadell)	-	700 ptes. d'augment setmanals
TINTORERIES DORE (Terrassa)	-	300 ptes. d'augment cada setmana i no absorbibles en el conveni del Ram de l'Aigua en discussió ara.

Victòries que no satisfan les reivindicacions i necessitats de la classe obrera; però que són una mostra que la lluita POT arrencar millores importants en l'aspecte econòmic. Hi caldria afegir altres victòries en aquest i altres aspectes de la lluita obrera. Assenyalem entre ells allò que ja en diversos llocs hom està aconseguint a la CONSTRUCCIÓ: que les empreses paguin els endarreriments que corresponen en l'aplicació del conveni. Així s'ha aconseguit a moltes obres de Mataró, al FOMENT d'Esplugues, a COPISA de Barcelona i d'altres. En alguns casos ha significat quantitats de l'ordre de les 15.000 ptes. per treballador. I la lluita unida ha assolit també de fer retrocedir la repressió en diversos casos i imposar la READMISSIÓ de tots els acomiadats a EMERSON (Barcelona), PIRELLI (Manresa), FICOTEX (Sabadell)...

ASAMBLEA OBRERA

Nº 102 4 de febrero de 1974 ORGANO DE LOS TRABAJADORES DE SEAT 5 Pts

Marin

Todos, Ahora !!

Por Su Readmisión!

Morales

Reproducció d'un exemplar d'ASAMBLEA OBRERA, dels treballadors de SEAT.

Tèrmica. Els botxins fan condemnar les víctimes

Quatre anys de presó per a Pérez Ezquerra i un any a cada un dels altres tres processats de la Tèrmica de Sant Adrià del Besòs. Aquesta és l'escandalosa sentència dictada pel Consell de Guerra que el passat dia 7 va jutjar a Barcelona aquests quatre treballadors pel pretès delicte "d'agressió a la força pública". L'acció d'ells va consistir exclusivament a defensar els seus drets com a treballadors - i ho van posar en relleu acudint al judici amb granota de treball - i rebutjar l'agressió de la força pública que va assassinar a trets el seu company Manuel Fernàndez Màrquez i va ferir greument un altre treballador anomenat Seraf Villegas.

El Tribunal estava compost pel coronel d'Artilleria Jesús González Garzón com a president; els capitans Josep Lasheras Conde, Josep Agudo Naranjo i Ricard Cabanas Fernàndez, com a vocals. Com a vocal ponent va actuar el comandant auditor Francesc Muro Jiménez. El fiscal era el jurídic militar de la Regió.

Una vegada més l'exèrcit ha actuat com un braç del govern i de les grans companyies capitalistes per reprimir als treballadors als quals, d'altra banda, la pròpia Magistratura del Treball feixista havia donat la raó. En aquest cas, a més a més, el president del Consell de Guerra va tallar la paraula de la manera més arbitraria als processats i als advocats defensors, que van demostrar la responsabilitat exclusiva de l'empresa i de la força pública en els incidents que van costar la vida a Fernàndez Màrquez. La Policia Armada va tenir una actitud més decent i va accedir a treure les manilles als processats durant tota la duració del Consell, malgrat l'exclamació del president dient que ell "no se'n feia responsable".

El caràcter feixista i criminal del règim queda fidelment reflectit en aquest consell de guerra en el qual, en comptes de jutjar els culpables de l'assassinat d'en Fernàndez Màrquez, hom ha condemnat les víctimes, companys de treball d'en Fernàndez i d'en Villegas que, com ells, podien haver estat el blanc de les bales assassines.

Al final del Consell de Guerra, Pérez Ezquerra va defensar amb eloqüència els drets dels treballadors a un sindicat democràtic i de classe. El president el va tallar; ell va replicar: "La negativa al diàleg és una provocació. Vostè m'està provocant. No diré res més".

El recurs presentat pels advocats permet i aconsella de promoure una gran protesta popular contra aquesta sentència ignominiosa, que la mobilització popular ha d'aconseguir que sigui anul.lada.

"La negativa al diàleg és una provocació. Vostè m'està provocant."
M.Pérez Ezquerra

Les Comissions Obreres orienten

Al nº 9 de "LUCHAS OBRERAS" (butlletí informatiu de les Comissions Obreres de Catalunya) la COMISSIO OBRERA NACIONAL DE CATALUNYA publica una extensa declaració de balanç de la situació de lluita i victòries aconseguides, d'orientació davant de les disposicions del govern Arias, de crida a la solidaritat amb en Camacho i els altres condemnats del procés 1.001, amb tots els represaliats. Una declaració de perspectiva del combat obrer pels propers mesos.

Al nº 10 del mateix butlletí "LUCHAS OBRERAS" es publica un avantprojecte de plataforma reivindicativa que la C.O. Nacional de Catalunya sotmet a la discussió de tots els treballadors per tal de contribuir a l'elaboració de les plataformes de lluita de cada lloc de treball i orientar sobre les reivindicacions generals a les quals a cada lloc caldrà donar una forma i contingut concrets lligats a les condicions de problemes pendents, de reivindicacions concretes de cada empresa, lligats a la necessària discussió i elaboració de MASSES. Reproduïm els 5 punts de l'AVANTPROJECTE de les CC.OO.:

"1.- No als límits salarials. Augment general i immediat de salaris no inferior a les 4.000 ptes. mensuals. Doble escala mòbil sobre l'encariment real de la vida i l'índex de productivitat. 100% del salari real en cas d'accident, malaltia, jubilació i atur forçós. Control per part dels treballadors de temps i primes. IRTP i Seguretat Social a càrrec de les empreses.

2.- Convenis per un any. Comissions deliberadores elegides democràticament.

3.- Setmana laboral de 40 hores. Vacances d'un mes.

4.- Drets d'assemblea, vaga, associació, premsa obrera...

5.- Amnistia sindical : readmissió de tots els acomiadats. Llibertat per a tots els empresonats per qüestions laborals. Autèntiques garanties per als càrrecs sindicals. Llibertat per a Marcelino Camacho i els seus companys."

ESCOLTEU
RADIO ESPANYA
INDEPENDENT

PER ONES CURTES DE:

De 7 h. a 7'55 h. : 21, 25, 30 i 39 m.

De 14 h. a 15 h. : 17, 19, 21 i 25 "

De 17 h. a 0'15 h.: 21, 25, 30 i 39 "